

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.ਜੇ.

ਸੂਰਜ ਗੁਡਜ਼ ਕੈਰੀਅਰਜ਼, ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟਿਡ—ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 907.

ਪੰਜਾਬ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (IV of 1924)-S. 7-ਏ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) —

ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ—ਪੰਜਾਬ ਯਾਤਰੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਅਕਤੂਬਰ, 201 ਨਿਯਮ (1952)- ਨਿਯਮ

9- ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1924 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਵੈਧ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ। 1952 ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ। ਦੂਜਾ ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ .. ਪਹਿਲਾਂ ਟੈਕਨ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਸਿਰਫ ਰੋਡ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਧਾਰਾ 7- ਦੇ ਸੰਮਿਲਨ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1924 ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1952 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਟੈਕਨ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤ ਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਵਾਲੇ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਕ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ। ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਲ

ਟੈਕਸ ਦੀ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ¹ ਇਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਯਾਤਰੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮ, 1952 ਦਾ ਨਿਯਮ 9 ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋਧ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤਿਮਾਹੀ ਟੈਕਸ ਤਿਮਾਹੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਤਿਮਾਹੀ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਲ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲ ਦੀ ਢੇਆ-ਢੁਆਈ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1924 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਪਾਸ ਸੇਂਜਰਜ਼ ਅਤੇ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1952 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 3 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਮੋਟਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 1-ਏ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਰਟੀਓਰੀ , ਮੈਂਡਮਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। - ਵਹੀਕਲ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1924 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਪਾਸ ਸੇਂਜਰਜ਼ ਅਤੇ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ, ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ 9 , ਜੋ ਕਿ ਰੱਦ ਹਨ।

ਲਕਸ਼ਮੀ ਗਰੇਵਰ ਅਤੇ ਐਚਐਸ ਸਾਹਨੀ , ਵਕੀਲ, ਪੇਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ।

ਸੀ.ਡੀ. ਦੀਵਾਨ , ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

ਪੰਡਿਤ , ਜੇ.— ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਪੰਡਿਤ , ਜੇ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮੈਸਰ ਸੂਰਜ ਗੁਡਜ਼ ਕੈਰੀਅਰਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟਿਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਪਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 7-ਏ(ਏ) ਅਤੇ (ਏ) ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੋਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। b) ਪੰਜਾਬ ਮੇਟਰ ਵਹੀਕਲ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1924 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1924 ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ 9 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰ ਸਨ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਲਗਭਗ 30 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਲ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਂਚਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਹੈਂਡਰੁਆਰਟਰ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫਲੀਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰੋਡ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਟੈਕਸ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਮੇਟਰ ਵਾਹਨ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮ, 1925 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1925 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ 1924 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਫਾਰਮ III ਅਤੇ ਟੈਕਨ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। 1952 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1952 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1952 ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਅਤੇ ਫੋਆ-ਦੁਆਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਭਾੜੇ ਉੱਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1952 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਕਿਰਾਇਆ ਜਾਂ ਭਾੜੇ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 9 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ। ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਲਾਅਜ਼ - (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1963 ਦਾ 5), ਧਾਰਾ 7-ਏ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਨੂੰ 1924 ਦੇ

ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਮਾਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 9 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ (ਪਹਿਲੀ ਸੋਧ) ਨਿਯਮ, 1964 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਭੁਗਤਾਨ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ. ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ 9 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ (ਇਨਫੋਰਸਮੈਂਟ), ਜਲੰਧਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3, ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਅਗਾਊਂ ਅਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਫਸਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, 1924 ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7-ਏ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸੰਮਿਲਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 1924 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਰੋਡ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਟੈਕਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮਾਲ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਤਿਮਾਹੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ 1924 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7A ਅਤੇ 1952 ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ 9 ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ: -

(1) ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਹਰ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਪਰ 1924 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਸੰਮਿਲਨ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ, ਤਿਮਾਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 'ਤੇ ਇਸ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(2) 1924 ਐਕਟ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨਾਂ 'ਤੇ ਰੋਡ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 7-ਏ, ਜੋ ਕਿ ਉਥੇ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ

ਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਰੋਡ ਟੈਕਸ, ਉਹ 1924 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਟੈਕਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਅਤੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਨਤਕ ਰਾਜਮਾਰਗਾਂ ਦੀ ਉਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਨ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਟੈਕਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਟੈਕਨ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(3) ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ, 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਵੈਚਲਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਹੋ ਗਿਆ। . ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ, ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) (ਜੀ) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਨਿਯਮ 9 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਭਾੜੇ 'ਤੇ ਵਸਤੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਐਡ. ਇਸ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਮਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਅਧੀਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਅੰਤਰਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਢੰਗ ਅਤੇ ਅੰਤਰਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ

ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੰਪਨੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨਾ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਨਿਯਮ 9(i) ਅਤੇ (ii) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਆਧਾਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਹਰ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 9 ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 1964 ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜਾ ਸੀ, ਕਿ ਇਹ ਟੈਕਸ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਮਾਹੀ ਟੈਕਸ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੋਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਵੈਧ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਜ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 1952 ਐਕਟ ਜਾਂ 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਸਨ।

ਦੂਜੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 1924 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਸਿਰਫ਼ ਦੇ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਵਾਹਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(i) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਵਾਹਨ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰ। ਇਹ ਧਾਰਾ 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਰੀ ਨੂੰ

ਰੋਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਤਿਮਾਹੀ ਲਈ ਰੋਡ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੈਕਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। 1952 ਦਾ ਨਿਯਮ 9 ਅਜਿਹੇ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਮਾਹੀ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ (ਬੀ), ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਟੈਕਨ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਸਿਰਫ ਰੋਡ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿਚ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਲਗਾ ਕੇ, 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਵੀ ਇਕ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ | ਟੈਕਨ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਈ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰ ਨੂੰ ਟੈਕਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਸਿਰਫ ਸੂਰਜ ਗੁਡਸ ਰੋਡ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਈ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਜੋ ਕਿ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਟੈਕਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤੀਜੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 7-ਏ (ਏ) ਦੇ ਸੰਮਿਲਨ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਰਤ 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਲਗਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਵਿਘਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਸਤੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਪਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ 'ਵਸਤੂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ' ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ 1924 ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵੀ ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ, ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਦਾ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਉਸਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾਲ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ 7- ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ sou ght. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੰਜਾਬ ਲਾਅਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1963 ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ. ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ, ਮਿਤੀ 29 ਮਾਰਚ, 1963 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਪੰਜਾਬ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 352 ਦੇ ਅਧੀਨ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੌਰਾਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਮੁਅੱਤਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੀਜਾ ਆਧਾਰ, ਇਸ ਲਈ, ਵੀ ਫੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ 9 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਖਰੀ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲ ਟੈਕਸ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਰਾਬਰ ਤਿਮਾਹੀ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਤਿਮਾਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰ ਨੂੰ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਜ਼ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਭਾੜੇ 'ਤੇ ਲੱਗਣ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਤਿਮਾਹੀ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਦਰਾਂ 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 9 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ 1964 ਦੀ ਸੋਧ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਤਿਮਾਹੀ ਟੈਕਸ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤਿਮਾਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਭਾੜਾ ਵਸੂਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ. ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਸਧਾਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1952 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤਿਮਾਹੀ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਮਾਲ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ. ਇਸ ਲਈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸੂਰਜ ਗੁਡਸ ਪਬਲਿਕ ਕੈਰੀਅਰਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ

ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ 1952 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ

ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ. ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) (ਏ) ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਅੰਤਰਾਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 9 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਚ ਸਕਣ। ਇਹ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਕਾਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1924 ਦੇ ਐਕਟ ਅਤੇ 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 9 ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ . ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ।

ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਨਤਕ ਕੈਰੀਅਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮਾਲ ਦੀ ਢੇਆ-ਢੁਆਈ ਲਈ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ 'ਤੇ ਬਣਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਕਮੁਸ਼ਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਡਰਾਅ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਪਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੋਰ ਢੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Atul Kumar